

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

8. ŘÍJNA 2023

Z obsahu:

**Bud'te nástroji
milosrdenství**

a prostředníky přimluvy

Promluva papeže Františka

při setkání s kněžími,
řeholníky a řeholnicemi
marseilleské diecéze

22. září 2023 v bazilice
Notre Dame de la Garde

- strana 2 -

Svatý Alexandr Sauli

Libor Rösner

- strana 4 -

Růženec - modlitba

i pro nevěřící

- strana 7 -

Růžová zahrada

Vilém Studer

- strana 8 -

O modlitbě

- strana 8 -

Kardinál Robert Sarah
v českobudějovické diecézi

- strana 9 -

Ježíš jako jediný dokáže
dát smysl a naplnění životu

- strana 10 -

Jásající pokora

Marianna Grundbergerová

- strana 11 -

Heřman Josef (1)

Wilhelm Hünermann

- strana 13 -

*Kardinál Robert Sarah, emeritní prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti,
na poutním místě v Římově 16. září 2023. (Foto © Lucie Horníková, Člověk a Víra)*

Bud'te nástroji milosrdenství a prostředníky přímlyvy

Promluva papeže Františka a modlitba k patronce města a ochránkyni města Marseille při setkání s kněžými, řeholníky a řeholnicemi marseilleské diecéze 22. září 2023 v bazilice Notre Dame de la Garde (Panny Marie Strážné), známé jako la Bonne Mère (Dobrá matka)

Drazí bratři a sestry, *bon après-midi!* Jsem rád, že mohu začít svou návštěvu tím, že s vámi budu sdílet tuto chvíli modlitby. Děkuji kardinálu Jeanu-Marcu Avelinovi za jeho slova na uvítanou a zdravím J. E. Mons. Erica de Moulins-Beaufort, své bratry biskupy, otce rektory a vás

všechny, kněze, jáhny a seminaristy, zasvěcené muže a ženy, kteří v této arcidiecézi velkoryse a s nasazením pracujete na budování civilizace setkání s Bohem a bližním. Děkuji vám za vaši přítomnost a službu a za vaše modlitby!

Po příjezdu do Marseille jsem se připojil k několika velikánům: svatě Terezii

od Dítěte Ježíše, svatému Karlu de Foucauld, svatému Janu Pavlu II.⁽¹⁾ a mnoha dalším, kteří sem přišli jako poutníci, aby se svěřili Panně Marii Strážkyni, Notre Dame de la Garde. Pod její plášť vkládáme plody Středomořských setkání spolu s očekáváním a nadějemi vašich srdcí.

Pokračování na str. 5

Jistota v nejistotě, či nejistota navzdory všem jistotám? Poněkud hamletovská otázka, o které zbytečně nefilosofujeme, protože odpovědi je nám ryzi křesťanská víra, jejímž pevným základem je Pán Ježíš Kristus, Vykupitel lidského pokolení. Následující stránky přinášejí nezpochybnitelné důkazy.

Začít můžeme dnešními liturgickými čteními. V nich si připomínáme, že jedinou jistotou a nadějí pro člověka je starostlivý Hospodin, Trojjediný Bůh. A tento jediný Pán nebes a země s nadpřirozenou láskou pečuje o svoji vinici, dává jí vše, aby přinášela dobré ovoce. A přece je nucen položit si otázku: „Co jsem měl ještě udělat své vinici, a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody?“ Bůh nám dává všechny potřebné milosti k tomu, abychom svými skutky přinášeli dobré ovoce, abychom v pokoře víry a z celého srdce přijímali jeho jako svého jediného Pána. A my? Neplatí i o nás ona slova pochybnosti? Nutnost nápravy je pak zřejmá, neboť Pán Ježíš říká, že Boží království bude dáno pouze tomu, kdo ponese dobré ovoce...

Člověk však byl obdařen svobodou ve svém jednání. Má rozum a svobodnou vůli, které ho vedou k tomu, aby se nechoval čistě pudově jako zvířata, ale aby rozlišoval mezi dobrem a zlem, mezi správným a nevhodným konáním. A i skrze užívání rozumu může člověk nacházet Boha jako Stvořitele, skutečného Pána, který každému dává smysl a na

Editorial

plnění života v jeho odevzdanosti. Jak připomněl kardinál Robert Sarah v Římově (str. 10–11): „Bez Boha je člověk ubohý, opuštěný, smutný, zoufalý a věčně nenaplněný tím, co jeho každodennost přináší.“ Přiznejme si, že někdy máme podobné pocity i my, kdo jsme v Pána uvěřili...

Záleží ovšem na tom, jaká je naše víra. Je stále nedokonalá, méně či více slabá, jsme nejistí. Kdyby vskutku byla tak silná, jak si nereálně myslíme, že je, museli bychom již mít na svém kontě ne jednu přenesenou horu (srov. Mt 17,20), či ne jeden přesazený morušovník (srov. Lk 17,6). Svatý Ludvík M. Grigninon z Montfortu poukázal na důsledek slabosti lidské víry: Pán Ježíš a Panna Maria nedělají tak a tolik, kolik by mohli, protože si myslíme, že oni více nemohou. Ale my je omezuje omezeností naší víry. Slova vyřčená v souvislosti s úctou k Panně Marii a s modlitbou růžence (str. 7) platí všeobecně. Jejich platnost potvrzuje i Písmo svaté, jež citoval ve svém katechismu v kapitole o správné modlitbě kardinál František Tomášek: Kdo se modlí se slabou důvěrou, „kdo pochybuje ... ať se ... nedomnívá, že dostane něco od Pána“ (Jak 1,6–8). Přísná apoštolova slova, ale se zkušeností dvou tisíc let prožívané křesťanské víry můžeme potvrdit jejich oprávnění.

Snad všichni světci, jak si často připomínáme, byli velkými ctiteli Panny Marie a do jejich rukou skládali svůj život. Nejinak tomu bylo i u sv. Alexandra Sauliho (str. 4–5), u nás snad málo známé osobnosti, duchovního vůdce kromě jiných i např. sv. Karla Boromejského či papeže Řehoře XIV. A pokud jde o mariánskou úctu a s ní spojenou mocnou modlitbu růžence, vyzývá k ní i papež František, jako kupříkladu ve své promluvě v Marseille. Všimněme si, že doporučuje také adoraci...

Jak tedy upevňovat jistotu své křesťanské víry, abychom se oprostili ze všech nejistot, které si ve své mysli vytváříme my sami, či kterými nás „zaplavuje“ tento svět se svými ideologiemi a činy proti Bohu, vedoucími k životu bez Boha? Překvapivá odpověď: Pokorou. To je totiž jediná možná odpověď na lásku Stvořitele a Vykupitele. (str. 11–12) Pokorou, která se klaní Pánu, děkuje mu za jeho lásku převyšující veškeré lidské pomýšlení, odevzdává se svobodně do rukou Dárce všeho dobra a věří v dokonalou péči Správce vinice, jenž netouží po ničem jiném než po dobrém ovoci a jeho užitku.

Tím jsme se dostali k jistotě všech (ne)jistot: Sami ze sebe nemůžeme bez Boží milosti vůbec nic. Vždy si však můžeme být jistí tím, že Pán neopustí nikoho, kdo se mu s pokornou důvěrou plně odevzdává – i skrze Pannu Marii a na přímlyvu svatých.

Daniel Dehner

Při svém dnešním setkání s božským Mistrem ti jistě neujde, že tě již po třetí zavádí do prostředí vinice. Vinice patří k jeho zamilovaným obrazům pro svou mnohoznačnost a výmluvnost. Vinice je vzácná zahrada, která vyžaduje od hospodáře velkou péči a které se dobrý vinař věnuje s velkou láskou.

To, co dnes uslyšíš od Pána, je však jeho nejsmutnější podobenství. Milovaná vinice je jeho vlastní vyvolený národ a podobenství s bolestí připomíná jeho minulost a s ještě větším smutkem přítomnost i bezprostřední budoucnost: smrt jediného Syna a zákonného Dědice je již přede dveřmi a brzy nadejde trest, který postihne *zlé vinaře*. Boží Syn, který přišel zachránit to, co zahynulo, stojí zde tváří v tvář těm, o kterých ví, že i nejvyšší oběť, jaká vůbec může být přinášena, bude pro ně nakonec marná. Umíš si představit bolestnější vědomí?

Pokus se domyslet, jak velkou moc dal Bůh člověku tím, že ho obdaril velkým darem svobody. Jeho jediný Syn i se svou nekonečnou Obětí stojí jako bezmocný před jeho svobodným rozhodnutím. Jak velký jsi v Božích očích, když můžeš jeho samého, jeho Oběť a jeho lásku přijmout, nebo odvrhnout!

Ten, který je všemohoucí, vyhýbá se důsledně a takřka úzkostlivě všemu, co by pro tvou svobodu představovalo nátlak nebo donucení. Očekává, že sám pochopíš a oceníš jeho nejlaskavější péči, kterou ti od věčnosti věnuje, uvítáš a přijmeš jeho záměry a cíl, pro něž tě stvořil podle svého nejmoudřejšího plánu, který má s tebou od věčnosti ve svém Srdci.

Vysadil tě *na úrodném svahu*. Obdělal tě se vši pečlivostí, *okopal, očistil od kamení, zkypril, zavlažil, osadil tou neúšlechtilější révou*. Zajistil ti ochranu, když vystavěl bezpečnou zeď a obrannou věž. Vykonal to všechno pro tebe ještě dříve, než sis toho byl vědom a než jsi mohl o cokoliv požádat. *Co měl ještě udělat své milované vinici a neudělal, aby ti zajistil všechno potřebné pro tvé blaho?* Je to snad od něho příliš, jestliže nyní očekává od tebe podíl z tvé sklizně? Až budeš skládat konečný účet ze svého správcovství, zjistiš s překvapením, že si nakonec z tvého výnosu neponechal pro sebe vůbec nic. To, co mu odvedeš, ukládá na nekonečný úrok, všechno tvé dobro investuje, aby

Moc svobody

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Boží království bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.

přinášelo užitek, který překračuje všechny tvoje představy.

Ponechává ti však naprostou svobodu a ty sám můžeš rozhodnout, zda výnos odvedeš či neodvedeš. Můžeš si dovolit ještě něco horšího, můžeš dokonce vzácnou svěřenou vinici nechat ležet ladem, otevřít její ohradu a dovolit, aby ji *obírali všichni, kdo chodí kolem, pustošil ji kanec z lesa a spásala polní zvěř*.⁽¹⁾ Pak ti však bude každá Hospodářova upomínka připadat, jako by to byl projev nepřátelství; ti, které pošle jako své plnomocné vyslance, ti budou nepřijemní, jako by tě ohrožovali. Může to dojít tak daleko, že samotného Hospodářova Syna *vyvrleješ ven* ze svého srdce a zabiješ, a to ne pouze jednou, ale opakovaně, znovu a znovu každým těžkým hříchem v bláznivé naději, že *dědictví bude tvoje*.

Neděsí tě moc tvé svobody, která může zajít až tak daleko? Tak jako Ježíš ví, že předáci jeho národa, ke kterým nyní promlouvá, ještě více na něho zanevrou a budou volat „na kříž s ním“⁽²⁾, a přece proti nim nic nepodniká, tak ani tobě nebude bránit, jestliže si usmyslíš, že na něho vztáhneš ruku. Může to udělat dokonce kdokoliv z lidí. Zdělil by ses, kdyby ti Ježíš ukázal, kolik je těch zpustošených vinic, odkud ho odvěkleli a zabili.

Ale stejně dobře se můžeš přičinit, aby vinice tvého srdce přinesla co největší úrodu. Tímto výnosem bys mohl aspoň zčásti přispět k úhradě všech těch nedozírných škod, pro které Ježíšovo Srdce pláče tak, jak ho uvidíš plakat nad budoucí zkázou jeho nevděčného města.⁽³⁾ Co tedy učiníš se svou svobodou? Připojíš se k *zlým vinařům*, nebo se ze všech sil přičiníš, abys zušlechtil a zvelebil svěřenou vinici, aby neplodila *odporná pláňata, ale hrozny?*

Přivede tě nejsmutnější Pánovo podobenství a jeho blízká varovná předpověď k tomu, abys učinil správné rozhodnutí? Neodkládej je až na chvíli, kdy tě *zaválí kámen, který stavitelé zavrhl*. Nevyhá-

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 5,1-7

Zaspívám (píseň) svého přítele, píseň svého miláčka o jeho vinici. Vinici měl můj přítel na úrodném svahu. Okopal ji, očistil od kamení, osázel ji ušlechtilou révou. Uprostřed postavil věž, i lis v ní vyhloubil: čekal, že ponese hrozny, ona však plodila pláňata. Nyní tedy, obyvatele Jeruzaléma, judští mužové, sud'te mezi mnou a mou vinici! Co jsem měl ještě udělat své vinici, a neudělal jsem? Když jsem čekal, že ponese hrozny, proč přinesla plané plody? Teď vám ukážu, co udělám své vinici: odstráním její plot, že bude pastviskem, rozbořím její zeď, že ji rozšlapou. Udělám z ní pustinu, nebude ořezána ani okopána, vzroste v ní trní a hloží. Mrakům dám příkaz, aby ji neskropily deštěm. Vinici Hospodina zástupů je dům Izraele, Judovci – jeho milou sazenici. Čekal spravedlnost, a hle – nepravost, (čekal) právo, a hle – bezpráví!

2. čtení - Flp 4,6-9

Bratři! O nic nemějte starost! Ale ve všem předkládejte Bohu své potřeby v modlitbě a prosbě s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši. Konečně, bratři, mějte zájem o všechno, co je pravdivé, co je čestné, co je spravedlivé, co je nevinné, co je milé, co slouží dobré pověsti, a o každou zdatnost nebo činnost, která si zasluhuje chválu. Dělejte i nadále to, čemu jste se ode mě naučili, co jste ode mě převzali, ode mě slyšeli a na mně viděli. A Bůh, dárce pokoje, bude s vámi.

Dokončení na str. 4

něj Hospodářova Syna, naopak, vyjdi mu vstříc, uveď do vinice, ukaž mu její stav, *předlož mu všechny své potřeby s děkováním a Boží pokoj zachrání tvé srdce*.

Bože zástupů, vrať se, shlédni, podívej se, pečuj o tuto révu! Ochraňuj, co tvoje pravice zasadila, výhonek, který sis vypěstoval.

Už od tebe neustoupim! Zachovej mě naživu, rozjasni svou tvář a budu velebit tvé jméno.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Ž 80,13-14; ⁽²⁾ Mt 27,22;

⁽³⁾ srov. Lk 19,41; ⁽⁴⁾ srov. Ž 80.

Svatý Alexandr Sauli

V našich končinách je asi málokomu znám. A je to škoda, poněvadž jde o vsutku jedinečnou osobnost. Velký světec Karel Boromejský si ho již jako milánský arcibiskup zvolil za svého duchovního vůdce. Už jen tato skutečnost vypovídá o výjimečnosti. Ale stojí za to dozvědět se o něm víc.

Tento světec, nazývaný „Apoštol Korsiky“, se narodil 15. února 1534 v Miláně. Místo jeho narození je v tomto případě velmi důležité – v Miláně totiž sídlilo společenství Klerikové stěti sv. Pavla, jež spadalo pod pravomoc milánského arcibiskupa. Rok předtím, než přišel Alexandr na svět, je papež Pavel III. schválil a podřídil je nástupcům sv. Petra.

Základním charismatem této kongregace je úsilí o obnovu a prohloubení křesťanského života v rodinách, ve farnostech, ba i mezi kněžími, a to zejména prostřednictvím lidových misí a výchovy dětí a mládeže. Tato myšlenka převáděná poctivě do praxe Alexandra natolik nadchla, že již v sedmnácti letech do kongregace vstoupil. To už se jejím členům přezdívalo barnabité – podle kláštera a kostela sv. Barnabáše, kam v roce 1538 přesídlili.

V barnabitském hábitu Alexandr potě, co vystudoval v Pávii filosofii a teologii, přijal ve svých 25 letech kněžské svěcení. Hned zkraje své kněžské služby se do povědomí Milánských zapsal jako vy-

nikající kazatel a zpovědník. Ne nadarmo si ho za svého duchovního vůdce vybral sv. Karel Boromejský či Niccola Sfondrati, pozdější papež Řehoř XIV., krom nich celá řada dalších vysoce postavených církevních představitelů, ale i těch světských. Jako rétor obstál již v první zkoušce, které ho barnabité vystavili – před vstupem do kongregace měl v procesi nést velký kříž a pronést promluvu. Ještě dlouho si ji ti, co ji vyslechli, pamatovali. Srdce svých posluchačů zasahoval ještě mnohokrát... Měl dokonce dar do těchto i jiných srdcí nahlížet, ba i dar proroctví. Později sestavil směrnice pro zpovědníky a kazatele, jimiž se řídily generace jeho následovníků v kněžské službě. Sepsal i dodnes zachovávaná pravidla pro novice. Při tom všem přednášel teologii na univerzitě.

Alexandrový mimořádné schopnosti a charisma neunikly jeho spolubratrům,

kterí ho již coby třicátníka zvolili generálním představeným. (Později byl zvolen ještě dvakrát.) Neunikly ani Kristovu náměstku, který jej v roce 1570 jmenoval biskupem Aléria, tj. diecéze na ostrově Korsika. Svátý Pius V. tam nemohl poslat lepšího muže. Diecéze se nacházela v dosti žalostném stavu, lidé o kostel sotva zavádili, namnoze holdovali pověrám a ani alérijský kněžský stav rozhodně nepatřil k výkvětu francouzského duchovenstva.

Alexandr se pustil do díla (začal jako mnozí jiní očistou kléru) a jeho úsilí, v němž uváděl do života závěry velkého tridentského koncilu, vyústilo v přezdívkou, které se mu dostalo od lidu – Apoštol Korsiky.

Jako pravý barnabita se snažil být ve styku s věřícími své diecéze, projížděl jí od severu na jih, od východu k západu, vizitoval farnosti, promlouval k věřícím z kazatelny a rozmlouval s nimi po bohoslužbě, zpovídal je a navštěvoval jejich nemocné.

Od toho neustal ani v době velké epidemie moru v roce 1580, kdy se neuzavřel do své rezidence a nečekal, až se přežene, ale přicházel za svými ovce, ulehčoval jim materiálně a duchovně v jejich trudném údělu, zajímal se o jejich osudy a osobně je ošetřoval.

Tyto ovce svému pastýři bezmezně důvěřovaly, a to nejen pro jeho nefalšovaný zájem a neocenitelné nasazení, nýbrž i pro pokoru a skromný způsob života, který nestavěl na odív, naopak ho spíše skrýval. Oč více si sám odpíral, o to více podporoval různé útulky pro přestárlé a nemocné, přispíval chudobným a ještě mu z peněz diecéze zbylo dost, aby postavil další chudobince, školy, a dokonce katedrálu, biskupské sídlo a bohoslovecký seminář, které na ostrově až dosud scházely. Mladé adepty kněžství pak sám vyučoval a formoval. Osobně se také věnoval poutníkům a bývalým otrokům. Jeho charitativní úsilí kráčelo vždy ruku v ruce s ponaučením, s přiváděním k Bohu, se smiřováním s Bohem. Alexandr byl opravdu skvělým kazatelem, výřečným a vzdělaným, doplňme, že i pravověr-

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

Evangelium – Mt 21,33–43

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Poslyšte toto podoběnství: Byl jeden hospodář a ten vysázal vinici. Obehnal ji plotem, vykopal v ní jámu pro lis a vystavěl strážní věž, pronajal ji vinařům a vydal se na cesty. Když se přiblížilo vinobraní, poslal k vinařům své služebníky vyzvednout z ní výtěžek. Ale vinaři jeho služebníky popadli, jednoho zбили, druhého zabil, třetího ukamenovali. (Hospodář) poslal tedy jiné služebníky, ještě ve větším počtu než poprvé, ale naložili s nimi zrovna tak. Naposled k nim poslal svého syna; myslil si: »Na mého syna budou mít ohled.« Když

však vinaři uviděli syna, řekli si mezi sebou: »To je dědic. Pojdte, zabijme ho, a jeho dědictví bude naše!« A popadli ho, vyhnali ven z vinice a zabil. Až pak přijde pán té vinice, co asi s těmi vinaři udělá?“ Odpověděli mu: „Krutě ty zlosyny zahubí a svou vinici pronajme jiným vinařům, kteří mu budou ve svůj čas odvádět výtěžek.“ Ježíš jim řekl: „Nečetli jste nikdy v Písmě: »Kámen, který stavitelé odvrhli, stal se kvádrem nárožním. Učinil to Pán a v našich očích je to podivuhodné? Proto vám říkám: Vám bude Boží království odňato a bude dáno národu, který ponese jeho ovoce.“

ným, což v době, kdy bujely bludy všeho druhu, bylo obzvláště důležité. Když napsal katechismus, reagoval sv. František Saleský na otázku, zda on sám katechismus napíše, slovy: „Proč? Stačí přeložit ten, co napsal biskup z Alérie.“

Po mnohý čas se oddával modlitbě; koneckonců již jako malý chlapec trávil dlouhé hodiny na kolenou. Sílu Alexandrovy modlitby mohli zakusit na vlastní kůži věřící jeho diecéze. Jednou při dlouhotrvajícím suchu vyzval své diecézany k veřejné modlitbě – ještě ani neskončili, a krajinu začaly skrápět provazce deště. Jindy hrozilo nebezpečí přepadení pobřeží piráty. Biskup Sauli se opět s věřícími začal modlit, a náhle se na moři rozpoutala bouře, jež pirátskou flotilu potopila. Po podobných zkušenostech mu začali místní přezdívat také „Anděl strážný“.

Alexandr byl jako snad všichni světci velkým ctitelem Panny Marie – to do jejích rukou složil v mládí osobní slib čistoty. Propagoval časté svaté přijímání a kající praktiky v postní době, vypořádal se s pověrami a podařilo se mu úspěšně bojovat se zákonem vendety – krvavými msty.

Vytižení biskupa Alexandra bylo vpravdě nezměrné. Zvěsti o něm, jakož i o díle, které vykonal, pochopitelně kolovaly i Římem a papež mu jako odměnu nabídl, že může z Korsiky odejít do „lepších“ diecézí, konkrétně do Janova, popř. Tortony. Alexandr však tuto nabídku odmítl. Protože se ale v důsledku krajního vyčerpání povážlivě zhoršil jeho zdravotní stav, Řehoř XIV. mu již pod poslušností nařídil, aby z Alérie odešel a převzal správu diecéze Pávie.

Alexandr poslechl. Psal se rok 1591. Podle svého zvyku se chtěl seznámit s novou diecézí a obcházet ji v rámci vizitací. Při jedné z nich – v Calosso d’Asti – však vyčerpání dostoupilo vrcholu a ve spojení s prudkou horečkou ho v jeho pastýřském úsilí zastavilo. Na smrtelné posteli požádal svého zpovědníka, aby mu předčítal evangelní pasáže o utrpení Páně. Dne 11. října 1592 se s Pánem setkal osobně. Pochován byl krátce nato v katedrále v Pávii.

Za blahoslaveného prohlásil Alexandra Sauliho 23. dubna 1742 papež Benedikt XIV., za svatého pak 11. prosince 1904 Pius X. Je patronem Korsiky, Pávie a Janova.

Bud'te nástroji milosrdenství a prostředníky přimluvy

- dokončení promluvy papeže Františka ze str. 2

V biblickém čtení nás prorok Sofoniáš nabádal k radosti a důvěře a připomínal nám, že Hospodin, náš Bůh, není daleko, je zde, blízko nás, aby nás zachránil (srov. Sof 3,17). Je to poselství, které nám svým způsobem připomíná historii této baziliky a to, co představuje. Nebyla totiž založena na památku nějakého zázraku nebo konkrétního zjevení, ale prostě proto, že od 13. století zde, na vrchu La Garde, svatý Boží lid hledal a nacházel přítomnost Pána očima jeho svaté Matky. Proto se sem po staletí chodili modlit obyvatelé Marseille, zejména ti, kteří se plaví na vlnách Středozemního moře. Svatý Boží věřící lid „pomazal“ – použijí toto slovo – tuto svatyni, toto místo modlitby. Svatý Boží lid, který, jak říká koncil, je neomylný *in credendo*.

Ještě dnes je Dobrá Matka, *Bonne Mère*, pro všechny protagonistkou velmi něžného „křížení pohledů“. Na jedné straně Ježíše, na kterého nám vždy ukazuje a jehož láska se odráží v jejích očích – nejryzejší Mariino gesto je: „Udělejte, co vám řekne“, kterým ukazuje na Ježíše, na druhé straně mnoha mužů a žen všech věkových kategorií a stavů, které shromažďuje a přivádí k Bohu, jak jsme si připomněli na začátku této modlitby, když jsme jí k nohám položili zapálenou svíci. Na křížovatce národů, kterou je Marseille, bych se tedy s vámi rád zamyslel právě nad tímto křížením pohledů, protože se mi zdá, že dobře vyjadřuje mariánský rozměr naší služby. I my, kněží, jáhni a zasvěcené osoby, jsme totiž povoláni k tomu, abychom lidem dávali pocítit Ježíšův pohled a zároveň abychom k Ježíši přiváděli pohledy našich bratrů a sester. Je to výměna pohledů. V prvním případě jsme nástroji milosrdenství, v druhém nástroji prostředníky přimluvy.

První pohled je pohled Ježíše, který hledí člověka. Je to pohled, který směřuje shora dolů, ale nikoli proto, aby soudil, nýbrž aby pozvedl ty, kdo jsou na dně. Je to pohled plný něhy, který se zračí v Mariiných očích. A my, kteří jsme povoláni

předávat tento pohled dál, jsme povinni snížit se, soucítit – toto slovo zdůrazňuji: soucítit. Nezapomínejme, že Božím stylem je blízkost, soucítit a něha – a osvojit si „trpělivou a povzbuzující laskavost Dobrého pastýře, který ztracenou ovci nekárá, ale nese ji na ramenu a raduje se z jejího návratu do ovčince (srov. Lk 15,4–7)“ (Kongregace pro klérus, *Direktář pro službu a život kněží*, 41). Rád přemyslím o tom, že Bůh nedokáže ukazovat prstem, aby soudil, ale umí podat ruku, aby pozvedl.

Bratři, sestry, učme se z tohoto pohledu, nenechme uplynout jediný den, aniž bychom si vzpomněli, kdy jsme ho pro sebe přijali, a učinme ho svým vlastním, abychom byli muži a ženami soucitu. Blízkost, soucítit, laskavost. Nezapomínejme. Soucítit znamená být nablízku a být vlídní. Otvírejme dveře kostelů a far, ale především dveře srdce, abychom svou mírností, laskavostí a vstřícností ukázali tvář našeho Boha. Kéž kdokoli, kdo se k vám přiblíží, nenajde odstup a odsudek, ale svědectví pokorné radosti, plodnější než jakákoli okázalá schopnost. Kéž zranění životem najdou bezpečný přístav a přijetí ve vašem pohledu, povzbuzení ve vašem objetí, pohlazení ve vašich rukou, schopných setřít slzy. Ani v mnoha povinnostech každého dne prosím nedopusťte, aby vás opustila vřelost Božího otcovského a mateřského pohledu. A vás, kněže, prosím, ve svátosti smíření stále odpouštějte,

odpouštějte! Buďte velkorysí, jako Bůh je velkorysý vůči nám. Odpouštějte! S Božím odpuštěním se otevírají mnohé životní cesty. Je krásné štědrě rozdávat Boží odpuštění, vždy, stále, aby skrze milost uvolnilo lidi z pout hříchu a osvobodilo je od blokad, výčitek svědomí, zášti a strachu, proti nimž sami nemohou zvítězit. Je krásné v každém věku s úžasem znovu objevovat radost z toho, že svátostmi osvětluje život ve šťastných i smutných chvílích a že ve jménu Boha předáváme nečekané naděje: jeho blízkost, která utěšuje, jeho soucit, který uzdravuje, jeho něhu, která dojírá. Blízkost, soucit, vlídnost. Buďte nablízku všem, zvláště těm křehkým a méně šťastným, a nikdy nedopusťte, aby trpícím chyběla vaše pozorná a diskrétní blízkost. Tak v nich, ale i ve vás poroste víra, která oživuje přítomnost, naděje, která se otevírá budoucnosti, a láska, která trvá navěky. Zde je první krok: přineste Ježíšův pohled svým bratřím a sestrám. V životě existuje jediná situace, kdy je povoleno pohlížet na druhého člověka shora: když se jej snažíme vzít za ruku, abychom jej pozvedli. V jiných situacích se jedná o hřích – pýchu. Pohlédněte na lidi, kteří jsou na dně a kteří vás – vědomě či nevědomky – žádají, abyste je pozvedli. Berte je za ruku a pozvedněte je: je to velmi krásné gesto, které nelze učinit bez laskavosti.

A pak je tu druhý pohled: pohled mužů a žen, kteří se obracejí k Ježíši. Podobně jako Maria, která v Káně přednesla před Bohem starosti mladých manželů (srov. Jan 2,3), jste i vy povoláni být hlasem, který se přimlouvá za druhé (srov. Řím 8,34). Buďte muži a ženami pro druhé. Pak následuje modlitba breviáře, každodenní rozjímání slova, růženec a každá další modlitba – doporuču-

ji zejména adoraci. Trochu jsme pozbyli smyslu pro adoraci, měli bychom se k ní vrátit, doporučuji vám to. Všechny tyto modlitby budou pak oplývat tvářemi těch, které vám Prozřetelnost stává do cesty. Budete s sebou nosit jejich oči, jejich hlasy, jejich otázky: u eucharistického stolu, před svatostánkem, nebo v tichu svého pokoje, kam Otec vidí (srov. Mt 6,6). Budete je věrně opakovat jako přímlovci, jako „andělé na zemi“, poslové, kteří všechno přinášejí „před Hospodinu slávu“ (Tob 12,12).

A tuto krátkou meditaci bych rád shrnul tím, že vás upozorním na tři Mariina zobrazení, která jsou v této bazilice uctívána. Prvním z nich je velká socha, která stojí na vrcholu baziliky a zobrazuje Marii, jak drží v ruce žehnající Dítě Ježíše: Hle, jako Maria přinášejme Ježíšovo požehnání a pokoj všude, do každé rodiny a do každého srdce. Rozsevejte pokoj! Je to pohled milosrdenství. Druhý obraz je pod námi, v kryptě: je to *Vierge au bouquet*, dar od štědrého laika. I ona nese na jedné ruce Dítě Ježíše a ukazuje nám ho, ale v druhé ruce drží místo žezla kytici květin. Nutí nás to přemýšlet o tom, jak nám Maria, vzor církve, představuje svého Syna, ale také mu představuje nás jako kytici květů, v níž je každý člověk jedinečný, krásný a vzácný v Otcových očích. Je to pohled přímlovky. Přímlovka je velice důležitá. Ten první Mariin pohled byl pohledem milosrdenství, tento je pohledem přímlovným.

A konečně třetím obrazem je ten, který vidíme zde uprostřed, na oltáři, a který je nápadný svou nádherou, kterou vyzařuje. I my, drazí bratři a sestry, se stáváme živým evangeliem v té míře, v jaké ho dáváme, vycházíme ze sebe, odrážíme jeho světlo a krásu pokorným, radostným

životem, bohatým na apoštolskou horlivost. Kéž jsou nám v tom pobídkou mnozí misionáři, kteří se z tohoto vrchu vydali hlásat radostnou zvěst o Ježíši Kristu do celého světa.

Drazí, přinášejme našim bratřím Boží pohled, přivádějme naše žíznicí bratry k Bohu, šířme radost z evangelia. Takový je náš život a je neuvěřitelně krásný, navzdory těžkostem a pádům i našim hříchům. Modleme se společně k Panně Marii, aby nás provázela a chránila. A vy se, prosím, modlete za mě.

Modlitba k Notre Dame de la Garde v Marseille:

Panno Maria, obracím se
v modlitbě k Tobě,
kterou zde nazývám
Pannou Marií Strážnou.
Představuješ mi svého Syna.
On mi říká: „Zde je tvá matka.“
Jsem a chci zůstat Tvým synem.
Chraň zdraví mé duše a těla
i všech mých blízkých.
Pomoz nám, abychom byli oddáni
víře našeho křtu a respektovali vše,
co od nás Tvůj Syn žádá.
Dej nám, abychom milovali všechny ty,
kteří nás obklopují.
Ať naše láska vyzařuje dobrotu,
porozumění a shovívavost.
Pomoz nám stále lépe sloužit
našim bratrům,
podporuj nás v našich zkouškách.
Ochraňuj všechny, kdo trpí
na těle i na duši.
Ó Panno Strážná,
ó Matko nebes,
obracím se k Tobě se srdcem dítěte.
Pros za nás svého Syna Ježíše.
Vypros nám milost,
abychom ho stále více milovali
a den ode dne se mu více podobali.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Karol Wojtyła navštívil Marseille jako mladý kněz v roce 1947, František je první novodobý papež, který město navštívil. [pozn. překl.]

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Vybízím vás k usilovné modlitbě. Modernismus chce vstoupit do vašich myšlenek a ukrást vám radost z modlitby a setkání s Ježíšem. Proto, drahá moje dítě, obnovte modlitbu ve svých rodinách, aby moje mateřské srdce bylo radostné jako v prvních dnech, když jsem vás vybrala a modlitba zaznívala ve dne v noci a nebe nemlčelo, ale hojně darovalo tomuto místu milosti, mír a požehnání. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje, 25. 9. 2023

Růženec - modlitba i pro nevěřící

„Proč stále mluvíte o růženci?“ – ptali se řádových sester, které mají svůj klášter ve Fatimě. „Oni jsou přece nevěřící. Navrhovat nevěřícím, aby se modlili růženec, to je jako prosit slepice, aby hrály kopanou.“ Odpověď sester byla prostá: „Nejsvětější Panna postupovala právě tak. Musíme to dělat i my.“

Někdo prosil Lucii, aby požádala o milost pro jednu ženu z Pedroga, vesnice ne daleko Fatimy. Vizionářka se za ni modlila k Panně Marii a prosila o její uzdravení. Matka Boží tehdy odpověděla: „Dobře. Ať se modlí růženec, každý den a celý rok.“ Ale ta žena byla nevěřící. A Panna Maria ji přesto žádala o modlitbu růžence. Jak je vidět, i ti, kteří nevěří, obdrží Boží milost, budou-li se modlit růženec. Sestry, bosé karmelitky, které obývají fatimský klášter, dále vysvětlují: „Oni se neobrátili kvůli našim ponaučením ani kvůli naší svaté četbě. Ale jestliže se opravdu začnou modlit růženec, Matka Boží promění jejich srdce a otevře je Boží milosti.“ Maria doporučovala růženec nevěřícím, doporučuji jej tedy i růžencovní apoštolové.

Ve Fatimě žila žena, která byla alkoholička. Sousedé, kteří znali slib Panny Marie, začali ji navštěvovat a prosit, aby se modlila růženec. Nejdříve nechtěla. Ale naléhali tak dlouho, až se začala modlit, a nakonec se obrátila. Takových příkladů by bylo možno uvést mnoho. Například v listopadu 1995 přišla do fatimského kláštera žena, kterou týden před tím opustil muž. Přišla si pro radu a pomoc. Neuměla se modlit ani Zdravas a uslyšela to, co u brány uslyší každý, kdo zaklepe: „Modli se růženec!“ Známí jí telefonovali a modlili se s ní po telefonu růženec. Za několik měsíců se stal zázrak. Muž se vrátil. Ti lidé nechodili dvacet let do kostela. Nyní začali pravidelně navštěvovat bohoslužby a přistupovat ke zpovědi. Dali pokřtít své dvě dcery. Růženec změnil jejich srdce. Začali nový život.

Sestra Fernanda se domnívá, že Bůh dopouští, aby mnoho rodin mělo těžkosti, protože tak mohou poznávat své chyby a začínají se modlit růženec. Pak pochopí, že mohou začít nový život. Sestra Fernanda ujišťuje, že v Portugalsku tak postupuje mnoho rodin.

Boží přikázání

Růženec není obyčejná pobožnost. V určitém smyslu je příkazem. Proto Panna Maria ve Fatimě neprosí, ale žádá. Proto není pravda, že když chce, mohu se růženec modlit, a když nechci, mohu ho odhodit. Dne 13. července 1917 řekla Matka Boží, že „jestliže chceme“, na svět skane mnoho milostí, mnoho duší bude zachráněno a bude mír. Jestliže se nechceme modlit růženec, bude hlad, pronásledování, války, Svätý otec bude mnoho trpět a mnoho národů bude zničeno.

Ve světle fatimského proroctví je růženec otázkou života a smrti. Bůh nám jej dává jako možnost pro záchranu světa. Možná si někdy myslíme, že si měl vybrat lepší prostředek, který se hodí do naší doby. Ale Pán Bůh vybírá to, co chce: vybírá si pokornou Pannu Marii a skromnou mariánskou modlitbu. Pokud jde o nás, máme poslechnout a splnit jeho přikázání.

Mariina slova o růženci jsou voláním, které nás má probudit, ukázat nám naše ohrožení a jasně vytyčit dvě cesty, které má lidstvo na vybranou. Jedna z nich vede ke smrti, druhá k životu. Růženec má moc zachránit od zla, protože je prostředkem, který nám dává Bůh, a Maria má moc nad satanem.

Nevyužitá milost

Ctitelé nejsvětější Panny pamatují, že zjevení Zázračné medailky v roce 1830 předcházelo významné vidění. Svätá Kateřina Labouré o tom napsala: „Náhle jsem uviděla na prstech Panny Marie prsteny, tři na každém prstu. Každý prsten byl posázen drahými kameny. Jedny byly pěknější než druhé. Větší kameny vrhaly větší paprsky, menší kameny menší. Paprsky vycházející na všechny strany zalévaly dolní část obrazu tak, že jsem neviděla nohy nejsvětější Panny. Neumím popsat, co jsem v tom okamžiku cítila, když jsem viděla krásu a oslňující jas paprsků. Panna Maria tehdy řekla: »To jsou symboly milostí, které pošlu těm, kdo o ně prosí.«“ Svätá Kateřina dále napsala: „To mi připomnělo, jak je důležité modlit se k sväté Panně Marii a jak je ona štědrá k těm,

kterí se k ní modlí, jaké milosti posílá těm, kteří o ně prosí, a jak se raduje, když jim je může rozdávat.“

Ale z některých prstenů paprsky nevycházely. „Ty kameny, ze kterých paprsky nevycházejí, to jsou milosti, o které lidé zapomínají prosit,“ dodala Panna Maria.

Existuje tradice, podle které tyto nesvítící kameny znamenají modlitbu růžence. Jestliže se jej nemodlíme, mnoho nezbytných milostí se světu nedostane.

Pramen Božích darů

„V tomto životě spojil Bůh růženec s milostí, v onom s chválou,“ učí nás sv. Ludvík Grignon z Montfortu. Podle něho je růženec „čistou a hojnou vodou, která tryská z pramene milosti“. Ten, kdo se věrně modlí růženec, obdrží milosti a bude uchráněn před jejich ztrátou. Proto světec doporučoval modlitbu růžence „za obrácení hříšníků a vytrvalost v dobrem spravedlivých“. „Zdravas, Maria získává odpustky, pro hříšníka milost, pro spravedlivého horlivost a vytrvalost.“ Na tom místě složil sv. Ludvík osobní svědectví: „Já, který to píšu, jsem se naučil z vlastní zkušenosti, že růženec má moc obrátit i nejzatvrzejší srdce. Věř v moc růžence. Žádný hříšník mi nemohl odporovat, když jsem jej spojil s růžencem.“

Sto procent

„Věř,“ říká sv. Ludvík. Možná že je třeba připomenout ještě slova, která změnila život otce Patrika Peytona, zakladatele růžencového křížového tažení rodin. „Máš víru, ale nevyužíváš ji. Nejsvětější Matka bude pro tebe natolik dobrá, nakolik si ceníš její dobroty. Jestliže si myslíš, že je dobrá na padesát procent, bude ti dobrá v padesáti procentech. Jestliže si myslíš, že je pro tebe dobrá na sto procent, bude pro tebe dobrá na sto procent. Pán Ježíš a Panna Maria nedělají tolik, kolik by mohli. Důvodem je to, že si myslíme, že oni víc nemohou. Omezujeme je omezeností naší víry.“

Nepřišla konečně doba, abychom uvěřili? Neboť každý z nás je v jistém smyslu nevěřící. Nevěříme Marii na sto procent. Tím spíše je ale růženec modlitbou pro nás.

Z *Rózaniec* 9/98 přeložil -Iš-
(Redakčně upraveno)

Růžová zahrada

Modlitební šňůry

Modlitební šňůry znají hinduisté i buddhisté. V islámu se modlitební šňůry objevují od 9. století. Pro nás katolíky není růženec obyčejnou modlitební šňůrou na odpočítávání modliteb. Je to **rosarium** – růžová zahrada nebo také věnec mystických růží. Růže mají vydávat vůni. Je to vůně milosti Boží lásky, kterou vdechujeme při rozjímání patnácti tajemství.

Pro cisterciačku a mystičku Mechtildu z Magdeburku (1212–1282) byl růžencový měsíc říjen tekoucím světlem božství.

Název „růženec“ pochází z 13. století. Mechtilda vdechovala vůni Marie, plně milostí, svou duší a viděla smysl milostiplné v obraze nejněžnějších růží. V jejím díle *Tekoucí světlo božství*, které je rozděleno do sedmi svazků, se nacházejí v 7. knize myšlenky, které nás přivádějí do mystické zahrady.

„Slyšte o zázraku: Zářící květy jejích krásných očí, duchovní krása její panenské tváře, plynoucí sladkost jejího čistého srdce a skvostný lesk její ušlechtilé duše: tyto čtyři věci se slévají pospolu. Podle vůle Otce a podle přání Syna a pro potěšení Ducha Svatého v její panenské hrudi.“

Mechtilda pak zdraví Pannu Marii těmito slovy:

„Zdravím Tě, milá Paní Maria, Ty jsi rozkoš Nejsvětější Trojice. Zdravím Tě, Maria, Ty jsi květ patriarchů. Zdravím Tě, Maria, Ty jsi bílá lilie pokorných panen. Zdravím Tě, Maria, Ty jsi růže mučedníků!“

Ve 20. kapitole 7. knihy ukazuje Mechtilda, jak máme doporučit Marii pozdrav *Ave Maria*:

„Bud' zdráva, Ty, Matko Boží a moje nejmilejší Paní. Přijmi, Královno, dnes své »Ave Maria« ke chvále a cti a vznešené podívané nebeského Otce, Syna i Ducha Svatého, který se nepokrytě sklání v celé blaženosti k Tvé panenské a mateřské tváři.“

A pokračuje:

„Ó Paní, na Tebe myslím každou svou žádostí, každou svou modlitbou, každým svým trápením, každou svou nouzí, každou písní svého srdce, každou svou poctou své duše i svého posledního konce, až se odeberu odtud, z této žalostiplné bídy. To všechno buď poručeno

*Tvé mateřské věrnosti,
Tvé panenské cti a Tvé dobrotě
a k prospěchu všech,
kteří jsou spolu se mnou
Tvými a mými přáteli
ve jménu všemohoucího Boha.*

Růže bez trní

Svatý Ambrož, který byl milánským biskupem v letech 374–379, se domnívá, že v ráji byly růže bez trní. Píše ve své knize *Exameron* v 11. kapitole: „Bez trnů vyrůstala kdysi růže mezi květinami a nefalšovaně kvetl její nejkrásnější květ. Pak po hříchu se její stonky obalily trny: je to obraz lidského života, v němž se často sladká radost lidského konání a snažení snadno pro sousedící trny starostí změní v bodavou bolest.“

Maria zůstala od prvního okamžiku svého bytí neporušená a uchráněná viny. Ona je *Neposkvřené početí*. Proto ji opěvujeme jako „Růži bez trní“.

Měsíc říjen nás zve, abychom vstoupili do růžové zahrady, do rosária. Rozjímavá modlitba růžence je jak pro prosté, tak pro vzdělané, pro mladé i staré, pro zdravé i nemocné tou nejkrásnější příležitostí nadýchat se vůně milosti. Je to tak dobře!

Zdroj: Archiv Světla

O modlitbě

Kdo se modlí správně?

Správně se modlí ten, kdo se modlí zbožně, pokorně, důvěrně, odevzdaně a vytrvale do vůle Boží.

Co řekl Pán Ježíš o vyslyšení správné modlitby?

O vyslyšení správné modlitby řekl Pán Ježíš: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: Budete-li o cokoli prositi Otce mého ve jménu mém, dá vám.“ (Jan 16,23)

Jak vyslyší Bůh správnou modlitbu?

Správnou modlitbu vyslyší Bůh tak, že nám udělí buď to, oč prosíme, anebo něco lepšího.

Kdo se modlí správně? – Správně se modlí ten, kdo se modlí zbožně. To zna-

mená, že při modlitbě s velkou vírou, důvěrou a láskou myslí na Boha a není dobrovolně roztržitý. Před modlitbou si pokaždé živě představ, ke komu chceš mluvit. Pokorně se modlí ten, kdo uznává, že je před Bohem nepatrný, slabý a hříšný. Všechno stvořené je před Bohem jakoby nic a on je Stvořitel všeho. „Modlitba pokorného proráží nebesa.“ (Sir 35,17) „Bůh se pyšným protíví, ale pokorným dává svou milost.“

(1 Petr 5,5) Vzpomeň na modlitbu pyšného farizeje a pokorného celníka v chrámě. Celník se modlil: „Bože, buď milostiv mne hříšnému.“ (Lk 18,13) Důvěrně se modlí, kdo s jistotou očekává, že ho Bůh vyslyší. S takovou důvěrou přistoupila ne-

mocná žena k Pánu Ježíši, dotkla se jeho roucha a byla uzdravena. Uzdravené řekl Pán Ježíš: „Bud' dobré myslí, dcero, tvá víra tě uzdravila.“ (Mt 9,22) Bůh ovšem nedá, co je zlé nebo spásé škodlivé. Kdo se však modlí se slabou důvěrou, o tom

platí slova Písma svatého: „Kdo pochybuje, podobá se mořské vlně, která se větrem čepí a zmítá; jen ať se však takový člověk nedomnívá, že dostane něco od Pána.“ (Jak 1,6–8)

Odevzdaně do vůle Boží se modlí, kdo úplně ponechává Bohu, kdy a jak ho vyslyší. Vzorem je nám Pán Ježíš, když se modlil na hoře Olivetské: „Otče, chceš-li, odejmi tento kalich ode mne, avšak ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“ (Lk 22,42) Vytrvale se modlí, kdo v modlení neustává, třeba by i nebyl hned od Boha vyslyšen. Slepý žebrák u Jericha prosil opět

Kardinál Robert Sarah v českobudějovické diecézi

Letošní římovská podzimní pouť u příležitosti svátku Povýšení svatého Kříže byla obzvlášť významná. Konala se v nádherném prostředí rekonstruovaných ambítů římovského poutního areálu a jejím hlavním hostem byl kardinál Robert Sarah původem z Guineje, který byl v letech 2014–2021 prefektem Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Otec kardinál poctil jižní Čechy svou přítomností od čtvrtedního odpoledne do nedělního odpoledne⁽¹⁾.

Ve čtvrtek se pomodlil nešpory s cisterciáckými mnichy ve Vyšším Brodě, v pátek ráno tam sloužil mši svatou a odpoledne se setkal s kněžími a řeholníky českobudějovické diecéze při přednášce na téma *Eucharistie a kněžství*. Ve své promluvě zdůraznil význam kněžské askeze tváří v tvář svátostné přítomnosti Ježíše Krista v Eucharistii. V sobotu dopoledne mluvil v kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích o své knize *Katechismus duchovního života* vydané u nás v nakladatelství *Hesperion* a odpoledne slavil v Řimově pontifikální mši svatou podle misálu z roku 1962 a posvětil zde korouhve sv. Václava a sv. Ludmily. Mši svatou doprovodilo polyfonním a chorál-

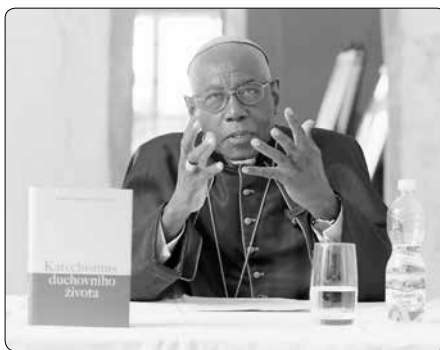
a opět: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se na de mnou!“ (Lk 18,38) Podobně i my máme svou modlitbu opakovat znovu a znovu. Pán Ježíš nás k tomu vybízí slovy: „Je zapotřebí vždycky se modlit a neustávat.“ (Lk 18,1) „Proste a bude vám dáno, hleďte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno!“ (Lk 11,9)

Modli se vždy s největší důvěrou! I tobě říká Pán Ježíš: „Což někdo z vás, když ho bude jeho syn prosit o chléb, podá mu kámen? Anebo bude-li ho prositi o rybu, což mu podá hada? Dovedete-li tedy vy, jsouce zlí, dávat svým dětem dobré dary, oč spíše dá váš Otec nebeský dobré věci těm, kteří ho prosí.“ (Mt 7,9–11)

ThDr. František Tomášek:
Katechismus katolického náboženství.
Nakladatelství MICHAEL S.A.
Frydek-Místek, 2007/2009
(Redakčně upraveno)

ním zpěvem Literátské bratrstvo z Netolic pod vedením MgA. Jiřího Churáčka.

„Náš život má smysl jen tehdy, když ho žijeme na kolenou před Bohem, v blízkém a hlubokém vztahu k němu,“ pravil v začátku své homilie otec kardinál. Ho-

vořil o tom, že se má každý člověk snažit nalézt Boha, a pokračoval:

„Kdo došel k poznání Ježíšovy tváře, zažil nevýslovnou radost a touží jen po tom, aby mohl tuto radost z jeho přítomnosti rozdávat. Jedině Ježíš dokáže dát smysl a naplnění životu každého člověka, který se mu odevzdá.“

„Bez Boha je člověk ubohý, opuštěný, smutný, zoufalý a věčně nenaplněný tím, co přináší každodenní život,“ pokračoval otec kardinál. „Jestliže chceme být opravdu šťastní, musíme vrátit Boha do středu svého každodenního života, znovu ho postavit na první místo v každém svém konání a v každé své myšlence a v každém okamžiku usilovat o jeho království. Pokud tak učiníme, dostaneme se do opozice ke světu, který dává přednost penězům, politické a vojenské moci a světským požitkům. Když si vybereme Boha, budeme nenáviděni, odmítáni a znevaženi světem, ale zároveň milováni a upřednostňováni Pánem, který nám dá zažít radost převyšující všechny radosti světa a který bude ve všech obtížných a bolestných životních situacích s námi.“

V neděli sloužil v Řimově otec kardinál pontifikální mši svatou podle misálu z roku 1970 ze svátku Povýšení svatého Kříže, kterou zpěvem gregoriánského chorálu doprovodila Gregoriánská schola sv. Anny (z Černice) a Svatomichalská gregoriánská schola (z Brna).

„Je správné oslavovat a povyšovat kříž, protože je to mocná zbraň, která od nás

vzdaluje všechno zlo a zahání na útěk nepřátele naší spásy. Prosme Pána, abychom si skutečně zamilovali kříž, protože láska ke kříži je nástrojem naší spásy a nese v duši bohaté plody. Naše bolest spojená s bolestí Pána Ježíše přestává být zlem, které vzbuzuje úzkost a drtí nás, ale stává se nástrojem sjednocení s Bohem. Mnozí z nás utíkají od Ježíšova kříže, ale právě na kříži zjevuje Pán Ježíš něžnost Boha Otce a Boží tvář. Kříž je místem definitivního zjevení Boží lásky a je také místem odpuštění a smíření,“ zdůraznil otec kardinál.

A své kázání zakončil slovy: „Kříž odhaluje neuvěřitelnou touhu Boha sdílet s člověkem svůj život, znovu ho odít do svatosti, naplnit ho svou láskou, odpuštěním a svou otcovskou něžností. Kéž nás svátek Povýšení svatého Kříže učí milovat a odpouštět. Kéž můžeme díky rozjímání o Ukřížovaném říci spolu s římským setníkem: »Ten člověk byl opravdu Syn Boží!« (Mk 15,39)“

Otec kardinál zapůsobil svým prostým vystupováním a svou srdečností převážně na mladší věřící, kteří během obou mší svatých zaplnili římovské ambity. Při loučení s farností nás ujistil, že mu bude Panna Maria Řimovská, jejíž obraz dostal darem, vždy připomínat Řimov a že se bude za toto jihočeské poutní místo modlit.

-jz-
(Použité fotografie © Anton Kulan)

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili od 14. do 17. září 2023. [pozn. red.]

Ježíš jako jediný dokáže dát smysl a naplnění životu

Homilie kardinála Roberta Saraha, emeritního prefekta Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, při mši svaté v Římově 16. září 2023

Př 31,10-31 • Mt 13,44-52

Milí bratři a sestry,

jssem vděčný Pánu, že mohu slavit tuto mši svatou spolu s vámi, vzdávat mu díky za dar víry, který je vyjádřen přátelstvím s ním a mezi námi. Jsme shromážděni okolo jeho oltáře, abychom měli účast na nejvyšší oběti jeho Těla a Krve, ze které čerpáme pokrm a sílu na naši cestě víry až k poslednímu a definitivnímu setkání s Bohem. Celý lidský život pochází od Boha a nachází naplnění jen v něm, jak nám připomíná svatý Augustin: „Jsme stvořeni pro Tebe, Pane, a neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.“ Při tomto slavení chceme prosit Boha Otce, abychom si byli vědomi toho, čeho si byli vědomi svatí: že celý náš život má smysl jen tehdy, jestli je žitý na kolenou před Bohem, v blízkém a hlubokém vztahu k němu.

Tak jako svatý Augustin, i každý z nás má silně toužit žít vlastní život ve stálém hledání Boha, a když jej najde, snažit se, aby jej i druzí mohli poznávat a milovat stále více. Kdo došel k poznání Pánovy pravé tváře, jistě zažil velikou a nevýslovnou radost, nemůže si přát nic jiného než být nositelem této radosti, kterou představuje Ježíšova živá přítomnost. Pravý křesťan, Ježíšův pravý učedník je ten, který se

stává svědkem Boží lásky, nositelem Ježíšovy živé přítomnosti ve světě. Právě on – Ježíš, jako jediný dokáže dát smysl a naplnění životu každého, kdo jemu a jeho lásce svůj život odevzdá.

Naopak svět je nositelem mnohem snadnější, sladší a méně namáhavé nabídky, slibující, že tak budeme vždy šťastni. Z tohoto důvodu jsou mnozí v pokušení ustupovat mentalitě světa a v důsledku toho opustit Pána. Bez Boha je člověk ubohý, opuštěný, smutný, zoufalý a věčně nenaplněný tím, co jeho každodennost přináší. Materiální bohatství v podstatě nemohou naplnit úplně a nadlouho lidské srdce. Jestliže chceme být opravdu šťastní, musíme vrátit Boha do středu našeho každodenního života, znovu mu dát první místo v každém našem konání,

v každé naší myšlence, a v každém okamžiku usilovat o jeho království. Křesťan je poutníkem do nebe, proto musíme stále znovu objevovat Boha a jeho království lásky a snažit se o stejný postoj jako onen člověk vrhající síť do moře, nebo jako člověk, který našel vzácný poklad, anebo jako obchodník z podobenství v Matoušově evangeliu, které jsme slyšeli.

V dnešním evangeliu Ježíš dále mluví v podobenstvích a zvěstuje, že přichází okamžik, kdy Boží láska bude vládnout v lidských životech a moc zla bude poražena. Toto všechno sice vychází z Boží iniciativy, ale nenastane bez účasti a aktivního lidského úsilí. Ježíš používá ve svém podobenství obraz rybářské sítě. Obvykle se jedná o velmi velkou síť, která je hozena v polokruhu do vody a vytažena na břeh. Tato síť, říká Ježíš, pojme velké množství ryb. Ježíš chce zdůraznit, že Boží království je velké, je určeno pro všechny lidi, pro každý národ, každý lid země bez nějakého rozdílu. Když je síť plná, rybáři ji vytáhnou na břeh, říká Ježíš. Síť musí být plná dřívě, než je vytažena na břeh. Také v této poznámce je zdůrazněna Ježíšova velká štědrost, velikorysost a nesmírná láska.

Rovněž v podobenství o rozsévání je semeno hozeno do země kamkoliv, bez nějakého výběru terénu. Boží Slovo má být zaseto všude, do každého kulturního, historického kontextu, i v obtížných, tvrdých podmínkách. Jaký rozdíl oproti našim měřítkům, která jsou plná různých vlastních zájmů, sebestředná a ještě navíc skoupá! Boží království chce pojmout všechny, chce zachránit všechny, chce, aby všichni lidé došli k poznání pravdy (srov. 1 Tim 2,4). Tato velikost Pánova srdce je pozváním obráceným také k nám, abychom nebyli skoupí, když rozhazujeme síť, abychom hledali všechny způsoby, jak hlásat evangelium až na konec země. Všichni lidé mají poznat evangelium.

Ježíš pokračuje a říká, že až síť bude plná, bude vytažena na břeh. A zde přijde volba, soud. Dobré ryby budou odděleny od špatných, ty špatné budou vyhozeny.

„Tak bude i při skonání věku: vyjdou an-
dělé, oddělí zlé od spravedlivých a hodí
je do ohnivé pece; tam bude pláč a skří-
pění zubů.“ (Mt 13,49-50)

V prvním podobenství, které jsme sly-
šeli, je skrytý poklad, a abychom jej našli,
musíme po něm začít pátrat, věnovat náš
čas, energii, naše schopnosti. Království
Boží je jako tento poklad. Je skryté, ne-
ní pořád na dosah ruky, ale když pozná-
me jeho obrovskou hodnotu, jsme ochot-
ni po něm pátrat a věnovat tomu pátrání
všechny naše zdroje, abychom mohli mít
radost z toho, že ho vlastníme. Jako muž
v podobenství, také my můžeme dát Bo-
ha na první místo a žít ve vztahu k němu.
Je jasné, že toto rozhodnutí nás postaví
do opozice ke světu, který dává přednost
penězům, politické a vojenské moci, svět-
ským požitkům. Když si vybereme Boha,
budeme nenáviděni, odmítáni a zneváže-
ni světem, ale milováni a upřednostňo-
váni Pánem, který nám dá zažít mimo-
řádnou radost, opravdovější a větší než
radost světa, a především nás nikdy ne-
opustí v obtížných a bolestných životních
situacích. Kdo následuje Boha, stává se
tak svědkem a nositelem vzácného pokla-
du Slova a jeho lásky.

Boží přítomnost má obrovskou hodnotu
jako poklad ukrytý v poli, ale přitom je
plná vzácné a jedinečné krásy jako perla,
kterou obchodník koupí a vymění za vše,
co má. Stejně jako protagonisté tří podo-
benství také my, jestliže nemáme strach
vzdát se všeho a vybrat si Pána, který je
nejvzácnějším a nejkrásnějším dobrem,
jež si můžeme přát, zakusíme tuto nevý-
slovnou, trvalou radost, nutnou a pod-
statnou pro to, aby měl život smysl a vý-
znam. Odvaha protagonistů podobenství
nám ukazuje také jejich důvtip ve víře,
který vedl jejich rozhodnutí a dovedl je
k tomu, riskovat všechno pro Boha. Kdo
se v životě nechá osvětlovat vírou, učiní
v každé situaci to nejvhodnější a nejry-
zejší rozhodnutí, které bude odpovídat
velkým a hlubokým potřebám lidského
srdce. Mentalita světa nás naopak vede
k zapření víry a k tomu, abychom nebra-
li v úvahu její nároky a pozvání k plnos-
ti. Žít z víry znamená dát Boha na první
místo a nechat se vést poutem přátelství
s ním. Za všech okolností ukazuje postoj
věřícího člověka, totální otevřenost a dů-
věru vůči Bohu, která dovoluje zůstat

stále po jeho boku a následovat ho a –
i když občas s námahou – i jeho učení.

Člověk, který se nechá osvětlovat ví-
rou ve svém životě, je jako ctnostná a sil-
ná žena z knihy Přísloví, o které jsme sly-
šeli v prvním čtení. Postoj ctnostné ženy
nám dává poznat jasně její pravou hodno-
tu, která nespočívá pouze v estetické krá-
se, ale v moudrém způsobu, jak se posta-
vit k životu, a v duchu oběti ve prospěch
rodinného života. Věřící člověk je vskut-
ku jako tato žena vždy ochoten posloužit
druhým a podporovat je v různých život-
ních situacích. Kdo žije ve víře, není na-

kloněn tomu, následovat svět, jeho mó-
dy a kulturu smrti a odstranění, která ničí
ty nejzranitelnější a nejposlednější, ale je
vždy ochoten věnovat svůj život obraně
a ochraně zranitelnějšího a potřebnějšího
bratra; toto je viditelné znamení láskypl-
né Boží přítomnosti ve světě.

Děkuji vám za vaši pozornost a tr-
pělivost a ze srdce vám žehnám. Amen!

(Redakčně upraveno)

(Použité fotografie © Lucie Horníková,
Člověk a Víra)

Marianna Grundbergerová

Jásající pokora

*Co vlastně znamená pokora? Je to pocít bezcennosti? Znamená, že musím vždy
ustupovat, stále se vzdávat ve prospěch druhých, že nikdy nesmím dát prostor vyjá-
dření vlastního názoru? Že musím dělat vždy to, co říkají druhí? Je pokora ně-
co znehodnocujícího, ponižujícího, co dává pocít méněcennosti?*

Falešné chápání pokory nám
často ztěžuje prožívat svou ví-
ru s větší radostí a s přesvěd-
čením. Svátý Petr nám přece říká jasně
a zřetelně: *Toho milujete, ačkoliv jste ho
neviděli, v něho věříte, třebaže ho ještě ne-
vidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zá-
řivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž
spásy duše.* (1 Petr 1,8)

Na počátku mé křesťanské cesty byl
kámen, o který jsem klopýtala. V nábo-
ženských knihách a také při čtení starších
životopisů svatých jsem se vždy dovídala,
že jsme před Bohem ničím. Poskvrněné,
nehodné nic před velkou a trestající vše-
mohoucností. Přijmout to a podle toho
uspořádat svůj život mi připadalo těžké,
a jak se stává při nově objevené ochotě ke

kajicnosti, myslela jsem si, že se u mě jedná o obrovský nedostatek pokory. Ale to mi nebylo vhod. Někdy jsem si myslela, že to by bylo spíše lehčí nebyt katolíkem, pak bych takové problémy nepoznala.

Při vši horlivosti mi připadalo těžké přijímat tuto problematiku, a někdy se dokonce dostavily určité výhrady proti Bohu, od kterého jsem se cítila být nucena a vláčena, ať jsem chtěla, nebo nechtěla. S těmito těžkými myšlenkami jsem navštívila svého duchovního otce P. Batina. Měl ochrnuté nohy a seděl ve svém pojízdném křesle. Tento dobrotivý starý kněz původem z Belgie, člen společenství založeného mystičkou Martou Robinovou, naslouchal s úsměvem mým „velkým“ starostem, jak těžké mi připadá představit si ve špatně chápané pokoře své vlastní nic a jak navzdory dobré vůli se mi znovu a znovu vracejí mé odbojné myšlenky. Měl velké pochopení pro tuto moji nouzi a po určité chvíli řekl docela klidně:

„Ano, jsme před Bohem nic, absolutní nic – ale... jsme zlaté nic, milované nic, nic, které Bůh nade všechno miluje.“

Být „nade vše milované nic“, tato myšlenka mě potěšila a vrátila mi ihned mou vnitřní svobodu. Všechna nouze zmizela. Zlaté nic, přijímané a milované. Přijatá ve věčné lásce a být tím naplněná, to je cesta, po které jsem chtěla jít a tohoto Boha jsem chtěla zakoušet.

Prolistovala jsem duchovní knihy, abych se naučila, co je to vlastně křesťanská pokora. Tyto poznámky jsem mnoho let uchovávala a chtěla bych je teď předat dále:

Pokora a důstojnost

Ne, pokora není nic znehodnocujícího, skrze pokoru získává člověk svou vlastní důstojnost. Pokora neroste z nízkosti, nýbrž ze vznešenosti, z božského bohatství. Pokora je naše odpověď na lásku Stvořitele a Vykupitele. Napodobování Kristovy pokory je trvalou základní podmínkou pro lidskou důstojnost. Jen v pokorném postoji jsme schopni učit se od Krista a jsme hodni, abychom byli od Krista poučeni. Čím větší je pokora, tím více se projevují vnuknutí Ducha Svatého.

Pokora je naše odpověď na lásku Stvořitele. Kristova pokora je nesrovnatelně vyšší než pokora jeho učedníků. Jak ve své výšce a hloubce, tak ve způsobu, jak

se sklání k maličkým a jak je ve své poslušnosti sjednocen s nebeským Otcem.

Naše odpověď lásky na Boží ponížení v Ježíši Kristu a na povýšení nás, hříšníků, není pravá a opravdová, není-li odpovědí pokory, která se klaní a jása současně.

Zdrojem síly pro pokoru je láska

Pokora je klanějící se, děkující láska. Pohled pokory vychází z vlastní nízkosti vzhledem k Bohu a spočívá v blaženosti v rozjímání o Boží vysokosti.

Tento postoj je však ohrožován falešnou konfrontací s našimi bližními. Každé srovnávání s bližními, které se neuskutečňuje před Bohem, vede k falešnému sebepovyšování a k podceňování bližních. Jen tehdy, když vidíme bližního v jeho povýšení skrze Boha a sami ve vztahu k druhým jsme si vědomi své malosti a hříšnosti před Bohem, můžeme se správně srovnávat s bližními. Musíme odporovat každému pokušení podceňovat bližního, i když se jedná o největšího hříšníka, a to tak, že se na něho díváme skrze hledající a pozvedající lásku milosrdného Boha. Jen pokorný člověk je schopen plné odpovědnosti vůči přednostem bližních. V pýše vidíme svou vlastní cenu skrze vlastní povýšenost a cizí hodnoty vidíme tak, jako by znamenaly naše podcenění. Pokora se nezištně raduje ze všeho dobrého kvůli Bohu. V přednostech bližního nevidí žádné vlastní podcenění, protože ve všem s radostí uznává Boží vznešenost.

Pýcha je iluze

Základní rysem pokory je, že dává srdci směr vzhůru, zatímco důsledek sebepovyšování tlačí srdce dolů. Pýcha je zaměřena směrem dolů, pokora nahoru. Pýcha je ledové zúžení vlastního já na falešnou sebelásku.

Domovem křesťanské pokory je pokora Ježíše Krista. Ona je darem shůry a vítězstvím v boji proti temnotě.

Čím nezištnější je láska, tím důstojnější je postoj pokory – daleko od každé vynucenosti a falešného boje.

Pravá láska pýchu roztaví. Ale dokud láska pýchu nepřetaví, je třeba statečně a bolestně bojovat o ctnost pokory. Víra, která působí v lásce, je při tom rozhodující zbraní. Tento boj je vnitřní boj a může působit bolest. Vzdát se sebelás-

ky, abychom sloužili větší lásce, to je pokora srdce.

Pokora umožňuje nahlížet vnitřní hodnotu a krásu božské pravdy, zatímco pýcha se uzavírá před každou pravdou, která neslouží vlastnímu já a jeho sebeoslavě.

Pýcha je iluze. Iluze, že můžeme být bez Boha, nezávislí, někým sami ze sebe. Pýcha je iluze věřící ve vlastní nadřazenost nad druhými. Iluze, že se můžeme rovnat Bohu. Iluze beznaděje, která je posledním důsledkem pýchy. Protikladem iluze je zcela se podříditi realitě. Tou je poznání, že sami ze sebe nemůžeme bez Boží milosti vůbec nic.

Pokora je pravda

Pokora ví o zaujatosti pýchy. Z prvního sebepoznání jakožto stále pýchou pokoušeného člověka vyhýbá se pokorný tomu, aby se díval zbytečně na chyby druhých a rovněž aby se shlížel ve vlastních přednostech. Přesto chce radostně a vděčně znát a uznávat přednosti, které mu Bůh propůjčil. Pokorný se dívá na sebe jen pod zorným úhlem daru a úkolu, přičemž se nezaújatě dívá na přednosti druhých a raduje se z nich. Pokorný rád uvažuje o výši vyvolení, ale pouze proto, aby žasl nad neslychaným způsobem, jakým se Bůh snižuje ke svému tvoru. Vděčné vědomí o Bohem darované důstojnosti patří k samé podstatě křesťanské pokory. Bůh povyšuje pokoru, která se mu podřizuje.

Pokora je pravda také v jednání. Je vlivem a vyjádřením lásky. Dělá srdce širokým pro nezištnou lásku k Bohu a k bližním. Pokora je výchozí podmínkou sebepoznání, pravé lítosti a kajicnosti. Jen pokora unese trvalé vědomí vlastní hříšnosti.

Pokora je předpokladem pro zdravé svědomí. Ona je láskou, která zachovává náležitý odstup úcty. Úcta a pokora se navzájem podmiňují. V úctě a v pokoře je náboženské pozadí pokory nejvýraznější. Úcta pocituje Boží vznešenost pronikající všechno bytí. V lásce je pokora připravena přijmout Boží volání k velikým věcem.

Hledejme pokoru, i když to někdy bolí, protože *blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.*

*Z Leben 100/2001 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Heřman Josef (1)

BISKUP, KTERÝ NEMŮŽE ŽEHNAT

Arnold z Radenrode, arcibiskup kolínský, se vztyčil s výkřikem na svém lůžku. Krev mu bušila ve spáncích a čelo bylo vlhké potem. Měl sen, těžký sen, ale nyní už bděl a jeho oči se snažily proniknout temnotami ložnice, ve které olejová lampička vytvářela jen matné šero.

A biskupovi připadalo, jako by k němu vystupovalo z temnot plíživě něco hroživého, něco nebezpečného, nepřátelského. Přicházelo to ze všech stran, blížilo se od mohutných sloupů, blížilo se od kulatých oblouků, vypadávalo to ze stropu, nějaká tvrdá, studená ruka sahala na jeho hrdlo, na jeho srdce. Arcibiskup znovu vykřikl, jeho ruka sáhla po stříbrném zvonku, jehož zvuk pronikl noci jako volání o pomoc.

Biskup naslouchal, zadržoval dech, naslouchal. Nic!... Bylo mu, jako by obrovská ruka uchopila sloupy a oblouky, zatřásla klenbou. Zachvěl se, klesl dolů. A opět se ozval ve tmě zvonek, dlouze, dlouze, jako volání zoufalce.

Konečně se dveře otevřely. Vstoupil sluha se svíci v ruce. Jeho vlasy byly bílé a ruka, která držela svíci, se třásla.

„Milostivý pane!“ koktal stařec.

„Konečně jsi tady!“ zasténal biskup. „Pojď blíž, blíž! Co tu stojíš? Běž, udělej světlo! Zapal svíce, všechny svíce, slyšíš, všechny. Pohlucuje mě to, temnota mě pohlucuje!“

S námahou vystoupil sluha na jednu židli a zapaloval svíce, které byly na mohutném lustru, zavěšeném pod stropem.

„Tak, tak, to je dobře!“ brumlal biskup. „Teď je mi lépe.“

„Jste nemocný, milostivý pane! Mám přivést lékaře?“ řekl sluha a setřel biskupovi pot z čela.

„Ne, ne, nech to být, tady žádný doktor nepomůže. Sedí to hluboko v srdci, velmi hluboko. Tak hluboko nesahá žádná sonda a žádná mast. Ale pojď sem, docela blízko, docela blízko, sedni si ke mně, tady na postel, pojď, podej mi ruku, chci si s tebou popovídat.“

„Ale, milostivý pane!“

„Nic, přestaň. Nebuď tak ztuhlý. Zapomeň, že jsem biskup. Dej mi ruku! Řek-

ni mi, Bartheli, jak dlouho jsi už v mých službách?“

„Bude to dobře třicet let, milostivý pane! Byl jste ještě proboštem u sv. Ondřeje, když jsem k vám přišel. To byly časy, to byly časy!“

„Máš pravdu, Bartheli, to byly dobré časy. Pak zemřel biskup Hugo. Do srdce se mi vedral slavomam. Ano. Slavomam. Musíš to vyslechnout, Bartheli! A moji pokušitelé mi nedali pokoj, strkali mi do ruky peníze, slyšíš, peníze! Zlatým klíčem jsem si otevřel brány dómu. Posloucháš mě?“

„Měl byste spát, pane,“ šeptal sluha.

„Ne, zůstaň! Musím to říct, zničilo by mě to, kdybych to zamlčel. Tak tedy, slyšels? Zlatým klíčem jsem si otevřel bránu dómu. Víš, jak se tomu říká, Bartheli?“

„Pane, ušetřete mě odpovědi!“ žebral stařec.

„Ne. Chci, abys mi to slovo řekl přímo do obličeje!“ supěl biskup.

„Tak tedy, simonie se tomu v církvi říká, ale...“

„Žádné ale! Máš pravdu! Simonie!“ Chvilu se odmlčel a několikrát se nadechl.

„Ale byl tu ten mnich, Bartheli, ten mnich. Lidé říkají, že je svatý. Bernard se jmenuje, opat z Clairvaux. Ten vedl proti mně žalobu u papeže Evžena. Papež mě povolal k soudu. Nešel jsem, setrval jsem ve vzdoru. A papež mi zakázal vykonávat veškerý biskupský úřad, vyslovil nade mnou suspenzi, ranil moji ruku, takže je bezmocná, není schopna světit ani žehnat. Od té doby nemám žádný pokoj, Bartheli, žádný pokoj, jenom trápení, úzkost, hrůzu. Běž, dones mi sklenici vody, jenom jeden doušek, hoří mi rty. Je to žluč, která se tlačí zevnitř, jde to sem hluboko ze srdce!“

Dychtivě hltal biskup vodu, kterou mu sluha podal. „A Bůh poslal své rány, bil metlou město, které bylo bez požehnání. Vzbouření se šířilo ulicemi Kolína, vzpoura proti biskupovi a proti této ruce, která nemohla žehnat, sevřela se do pěsti a bila, srážela vlastní děti. Bůh seslal neštěstí. Co bylo roku 1148, Bartheli?“

„Mor v Kolíně!“

„A 49?“

„Polovina Kolína v plamenech!“

„A v roce 50?“

„Neúroda a hlad, pane!“

„A co říkají lidé, ha, co říkají lidé v Kolíně, odkud přichází všechno to neštěstí?“

„Nevím, milostivý pane, já chodím málo mezi lidmi!“ hekal třesoucí se sluha.

„Ale víš to,“ sténal nemocný, otočil se ke starci a třásl s ním, „jen to řekni, při své duši pověz pravdu!“ poručil arcibiskup.

„Všechno neštěstí přichází proto...“ a stařec se zarazil.

„Pokračuj!“ – „...proto, říkají lidé, protože město má biskupa, který nemůže žehnat!“

S povzdechem klesl biskup do polštářů.

„Biskup, který nemůže žehnat!“ brumlal. „Ale poslouvej, to není ještě všechno. Ještě nejsme u konce. Přijde nové trápení. Viděl jsem to ve snu. Bůh zvedl svá stavidla. Padá to na všechny hory kolem Rýna. Valí se to z výšek, valí se to do údolí, roste to a žene se to proti Kolínu jako obluda s tisíci rukama. Přijde to, je to tu, povodeň, kalná studená záplava. Boží hněv proti Kolínu. Cha, neslyšíš nic? Neslyšíš, jak šumí, hučí? Běž k oknu, Barthel, otevři je dokořán! A teď poslouvej. Ještě nic neslyšíš?“

„Teď ano, pane, voda stoupá, ale Kolín má dobré hráze,“ uklidňoval jej sluha.

„Kde je hráze, kterou by mohli lidé postavit proti Boží pěsti? Neslyšíš nic? Co vidíš?“

„To je zvláštní, pane. Lidé běží k Rýnu s pochodněmi v rukou, s pochodněmi a lucernami. Běží pohromadě, někdo vykřikl.“

„No a, no a?“ vzdychá nemocný na lůžku.

„Ježíši, Maria, co je to? Hrázný troubí na roh, pane, pane, co to znamená?“ zasténal stařec.

Křik vletěl dovnitř otevřeným oknem, dutě a dlouze. „Prolomily se hráze, žene se potopa. Potopa!“

„Dále, Bartheli, dále!“ poroučel biskup chraptivým hlasem. „Co ještě vidíš?“

„Stále více pochodní a luceren přichází ke břehu... všude se otevírají okna a dveře. Vybíhají světla. Teď je to vidět, pane. Voda prolomila hráze, žene se zeširoka ulicemi. Valí se na palác! Jdu vzbudit čeládku, pane, musí zahradit brány.“

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann: Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld. Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939

Pondělí 9. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Ilja a Věra Rackovi – televizní pracovníci a divadelníci **6:25** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr Harmonie 1872 Kolín **7:00** Lazníci z Hřiňové **7:20** Klapka: S Pavlem Zatloukalem **8:25** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Magazin Mary's Meals **9:35** Outdoor Films s Michaelou Sládkovou: Potápění je můj život **11:05** Jak roste chléb **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hledání skrytých svatých míst: Paros a Folegrandos **13:35** Na prahu devadesátky **13:55** Varšava 1943–1944: Boj za svobodu **14:50** Noční univerzita: Zdeněk Opatrný – Genové manipulace u rostlin ve vztahu k přírodě a víře **16:00** V souvislostech **16:20** Jak potkávat svět: S Davidem Marečkem **17:45** Jungle Beat – o Amazonii **18:00** Sedmihlásky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Mezi námi zvířátky: UFO **18:09** Groteský Harolda Lloyda: On maratónským závodníkem **18:25** Epydemye na Mohelnickém dostavníku 2012 **18:50** S chutí přes práh **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo: Imunologie [L] **21:10** Škola tmou **21:25** Dobrodružství před kamerou **22:35** Noemova pošta: Říjen 2023 **23:40** Expedice – ptáci Třeboňska **0:10** Ghana – Město Boží **0:40** Lednický park vypravuje **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 10. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Josef Koláček – bývalý šéf Radio Vaticana **6:30** Bělorusko: Semínka víry **7:00** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **8:15** Hlubinami vesmíru s dr. Kateřinou Falk: Laboratorní astrofyzika, 2. díl **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech **9:40** 60. ročník Jánošíkových dní v Terchovej 2022 **10:30** Poutníci času: S Ivanem Netukou **10:50** Noční univerzita: Anna Janoušková – Naštvaný a smutný jako Bůh **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Kouzlo Vysoké nad Kysucou **13:25** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **14:05** Muzikanti, hrajte **14:35** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **14:50** Nebojte se...: Ptejte se kněze **15:55** Jak potkávat svět: S Borisem Urbánkem **17:25** Don Bosco, světec, který hrával fotbal **18:00** Sedmihlásky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Mezi námi zvířátky: Rušení nočního klidu **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **18:40** Mladí salesiánští misionáři 2016 – Papua Nová Guinea **18:50** Zpravodajské Noeviny: 10. 10. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** V pohorách po horách: Velký Roudný **19:45** Přejeme si... **20:05** Buon giorno s Františkem [L] **20:50** Galicijský poutník **21:35** Terra Santa News: 4. 10. 2023 **22:00** Pravoslavné sbory: Svatováclavský hudební festival 2018 **22:50** Outdoor Films s Jiřím Kráčalíkem (100. díl) **0:25** Příběhy psané životem: Domácí násilí **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 11. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: František Koutný – bývalý vicerektor římského Nepomucena **6:25** Noční univerzita: Zdeněk Opatrný – Genové manipulace u rostlin ve vztahu k přírodě a víře **7:30** Muzikanti, hrajte: Blatnička **8:30** Zpravodajské Noeviny: 10. 10. 2023 **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Rostislav Herrmann – Tušení řádu **10:20** Výpravu do divočiny: Rozumíme šimpanzům? **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Strýček Emu: Barvy podzimu **13:00** Co se v mládí naučíš: Rožnovské slavnosti 2021 **14:05** Lidé z cest **15:05** Tiché hrozby – Mizející půda **15:35** Zpravodajské Noeviny: 10. 10. 2023 **16:00** Když

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

bolí tělo: Imunologie **17:05** Pěšák Boží **18:00** Sedmihlásky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Mezi námi zvířátky: Na stromě **18:10** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **18:50** Terra Santa News: 11. 10. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Prachovské skály – Český ráj **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Co tě nezabije... **19:45** Přejeme si... **20:05** Adorace s mladými z DOO [L] **21:10** Hledání skrytých svatých míst: Paros a Folegrandos **22:00** Noční univerzita: Marek Macák – Jiným nablízku **22:35** Slezská Lilie 2016: Koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) **23:35** Generální audience papeže Františka **0:00** Klapka: S Ladislavem Ženožičkou **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 12. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jan Vodňanský – básník a filosof **6:30** Absolventi: Anna Poláková **7:00** Božia zóna (1. díl): Kapela ESPÉ **7:25** Mladí salesiánští misionáři – Argentina – Mapučové **7:40** Harfa Noemova: A. Dvořák: Requiem, II. část **8:15** Vitráže v kapli Ducha Svatého **8:35** S chutí přes práh **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Terra Santa News: 11. 10. 2023 **9:40** Noemova pošta: Říjen 2023 **10:45** Popelka Nazaretská **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak tiše večer přichází: Koncert duchovních písní a spirituálů **14:10** Generální audience papeže Františka **14:35** V pohorách po horách: Ankogel – Vysoké Taury **14:45** Jan Bula – Mučednická smrt a proces blahověstí **15:05** Jezuitské redukce v Paraguayi **15:25** Orient Express **15:30** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **16:00** Zpravodajské Noeviny: 10. 10. 2023 **16:25** Misie slovenských salesiánů v Belgii **17:15** Zakarpatská Ukrajina **17:20** Skryté poklady: Vladimír **18:00** Sedmihlásky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Mezi námi zvířátky: Podzemí **18:10** Ovečky: 28. neděle v mezidobí (A) **18:30** Hlubinami vesmíru s dr. Kateřinou Falk: Laboratorní astrofyzika, 2. díl **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Milky Way – Mléčná dráha **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře [L] **21:30** Čalantika **21:55** Smírčí kříž **22:25** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Pod lampou [P] **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 13. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Petr Larva – sklářský výtvarník **6:30** Světově známé výšivky z Cifera **6:45** V pohorách po horách: Čertova kazatelna – Rychlebské hory **6:55** Naše Prémontře **7:55** Pan rektor **9:00** Živě s Noe [L] **9:25** Sakartvelo: Země pod Kavkazem **10:20** Když bolí tělo: Imunologie **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Antikvartet na Mohelnickém dostavníku 2018 **13:15** Na cestě k Otcovu domu **13:30** Pražská Loreta **14:05** Vaření halušek **14:30** Do varu s Maxem Kašparů: Krize životních hodnot **14:50** Práce Charity

v Mexiku **15:10** V pohorách po horách: Rešovské vodorůpy **15:20** Earth – Země **15:30** S chutí přes práh **15:55** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Podzemní krajina západní části národního parku Podýjí **16:20** Buon giorno s Františkem **17:05** Groteský Harolda Lloyda: Náměšičná nevěsta **17:35** Soláň ve vyprávění Jaroslava Halašty **18:00** Sedmihlásky (95. díl): Náš kohout navečír **18:05** Mezi námi zvířátky: Hlava v oblacích **18:09** Toccata – Káhira **18:15** Tíha oběti **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi nepláčou **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Ženy v kultuře Evropy [L] **21:30** Island – Napřič ledovou pustinou [P] **22:05** Dobrodružství před kamerou **23:05** Blahověstí Tita Zemana **23:35** Magazin Mary's Meals **0:00** Goralská obec Čierne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 14. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Jiří Kotalík – historik architektury **6:25** Kmochův Kolín 2019: Severočeská harmonie města Štětí **6:50** Hlubinami vesmíru s dr. Kateřinou Falk: Laboratorní astrofyzika, 2. díl **7:30** Divám se kolem sebe **8:10** Sedmihlásky (95. díl): Náš kohout navečír **8:15** Strýček Emu: Barvy podzimu **8:25** Bratr oheň: Mocný sultán **8:50** Ovečky: 28. neděle v mezidobí (A) **9:05** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) **9:40** Godzone, ženská konference 2020 (1. díl): Esencia **10:30** Groteský Bustera Keatona: Láska kvete v každém věku **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [P] **12:05** Pod lampou **14:15** Flétny nad Oslavou **15:10** Otazníky kolem Jana Nepomuckého **15:40** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté děti **16:15** Hledání skrytých svatých míst: Istanbul 1 **17:00** Historie sklářství v Karlovině **17:20** Harfa Noemova: A. Dvořák: Svatební košile [P] **18:00** Slovo na neděli: 28. neděle v mezidobí [P] **18:20** Blízko nebe **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Příroda kolem nás: Příběh o záchraně srnečka a Ranská jezírka **19:45** Přejeme si... **20:05** Ozvěny SDM: Koncert Scholy brněnské mládeže [L] **21:40** Dobrodružství před kamerou [P] **22:50** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den **0:00** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **0:50** Kriváň **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 15. 10. 2023

6:05 Léta letí k andělům: Pavel Smetáček – jazzman a diplomat **6:30** Filipíny – Tajfun Haiyan **7:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **8:35** Slovo na neděli: 28. neděle v mezidobí **9:05** S chutí přes práh **9:25** Poletuchy: Na skok na Tábor **10:10** Poutníci času: S cestovatelem Slávkem Králem [P] **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne [P] **13:20** Island – Napřič ledovou pustinou **14:00** Muzikanti, hrajte **14:30** Dobrodružství před kamerou **15:35** Děti Ventanas **16:05** Dědek a jeho kreslený svět: Lesk a bída fantazie **16:10** Kaplani naděje: P. Václav Tomiczek **16:20** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka – Podzemní krajina západní části národního parku Podýjí **16:45** Nebojte se...: Ptejte se kněze **18:00** Sedmihlásky (94. díl): Na tom našem dvorku **18:05** Bratr oheň: Františkův púst **18:30** Ovečky: 28. neděle v mezidobí (A) **18:45** Strýček Emu: České státní symboly [P] **18:55** Pěšky hezky česky **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** V pohorách po horách: Toulání Lednicko – valtickými areálem **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Ester Janečkovou [P] **20:50** Benefiční koncert na podporu výstavby kláštera v Drastech: Praha-Břevnov, kostel sv. Markéty **22:35** Buon giorno s Františkem **23:15** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 9. 10. o 16:10 hod.: V škole Ducha (0 zmierení)

Duchovná obnova s Mons. Dušanom Lukáčom nakrútená v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 10. 10. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Emauzi Nikopolis) (dokument)

Na pomedzí Judských hôr a Ajalónskeho údolia leží dedinka menom Nikopolis. Ale skôr ju poznáme pod názvom Emauzi.

Streda 11. 10. o 18:20 hod.: Na ceste v rodine

Každá rodina si nesie svoje radosti a žiaľ, na ktorých ich v dennodennej realite sprevádza Božia milosť.

Štvrtok 12. 10. o 17:00 hod.: Fara (Veľké upratovanie)

Farníci sa s príchodom nového kňaza rozhodli poriadne upratať celú faru, nie vo všetkom sa však zhodnú... Poriadne to medzi nimi iskrí. Kostolník Rudko sa za žiadnu cenu nechce vzdáť starej knižnice...

Piatok 13. 10. o 20:40 hod.: Poznačení Bohom – Sv. Jozef Kupertínsky (dokument)

Svätý Jozef Kupertínsky. Kňaz a minorita poznačený silnou mystickou skúsenosťou. Pokorný rehoľník, ktorého život bol plný utrpenia a bolesti, no tiež veľkej lásky k Bohu, takej veľkej, že ho vynášala do vzduchu.

Sobota 14. 10. o 20:30 hod.: In nomine Patris

Film ponúka fiktívny pohľad na udalosti okolo tzv. Čihošťského zázraku. Nejde tu o rekonštrukciu a vysvetlenie udalostí, skôr na pozadie dejín vytvoriť drámu ľudských osudov a charakterov.

Nedeľa 15. 10. o 18:30 hod.: Ovocie koncilu

Čo priniesol Druhý vatikánsky koncil? V novej relácii sa pozrieme na to, čo by sme dnes v Cirkvi nemali, keby nebolo koncilu.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

7. – 14. ŘÍJNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 8. 10.		PO 9. 10.		ÚT 10. 10.		ST 11. 10.		ČT 12. 10.		PÁ 13. 10.		SO 14. 10.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	719	811	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1557	1754	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1655	1886		
Závěrečná modlitba	719	812	1556	1752	1065	1187	1080	1202	1557	1754	1112	1236	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 7. 10.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1557	1754	1121	1246	720	812
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	719	812	719	812	1556	1752	1075	1196	1090	1213	1557	1754	1122	1247	721	813
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 8. 10. – 27. neděle

v mezidobí

1. čt.: Iz 5,1–7

Ž 80(79),9+12.13–14.15–16.19–20

Odp.: Iz 5,7a (*Dům Izraele je vinicí Páně.*)

2. čt.: Flp 4,6–9

Ev.: Mt 21,33–43

Pondělí 9. 10. – nezávazná památka sv. Dionýsia a druhú nebo sv. Jana Leonardiho

1. čt.: Jon 1,1–2,1.11

Jon 2,3.4.5.8

Odp.: srov. 7c (*Ze záhuby jsi vyvedl můj život, Hospodine!*)

Ev.: Lk 10,25–37

Úterý 10. 10. – ferie

1. čt.: Jon 3,1–10

Ž 130(129),1–2.3–4.7b–8

Odp.: 3 (*Budeš-li uchovávat v paměti viny, Hospodine, Pane, kdo obstojí?*)

Ev.: Lk 10,38–42

Středa 11. 10. – nezávazná památka sv. Jana XXIII.

1. čt.: Jon 4,1–11

Ž 86(85),3–4.5–6.9–10

Odp.: 15b (*Ty jsi, Pane, váhavý k hněvu a svrchovaně laskavý.*)

Ev.: Lk 11,1–4

Čtvrtek 12. 10. – nezávazná památka sv. Radima

1. čt.: Mal 3,13–20a

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)

Ev.: Lk 11,5–13

Pátek 13. 10. – ferie

1. čt.: Jl 1,13–15; 2,1–2

Ž 9(9A),2–3.6+16.8–9

Odp.: 9a (*Podle práva bude Hospodin soudit svět.*)

Ev.: Lk 11,15–26

Sobota 14. 10. – nezávazná památka sv. Kalista I. nebo nezávazná sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Jl 4,12–21

Ž 97(96),1–2.5–6.11–12

Odp.: 12a (*Radujte se, spravedliví, v Hospodinu!*)

Ev.: Lk 11,27–28

MEZILIDSKÉ VZTAHY

ZÁVISLOSTI SRDCE • JAK OPUSTIT NEZDRAVÉ VZTAHY

Robert Hemfelt - Frank Minirth - Paul Meier
Z angličtiny přeložila *Monika Kršková*
Odpovědná redaktorka *Ludmila Martinková*

Problémy ve vztazích, hádky, trápení a neschopnost pokojného soužití. Těžkosti v zaměstnání, finanční problémy, alkohol, drogy. Nekontrolovatelný hněv, násilí, smutek, deprese. Tělesná i duševní zranění, zneužívání, další bolavé prožitky i nutkavé poruchy... Tam všude se setkáváme se závislostmi srdce. Kniha je praktickým návodem, jak se osvobodit od vztahů vzájemné závislosti. Autoři poutavě a s pomocí mnoha příkladů popisují vztahy vzájemné závislosti: jak rychle se rozvíjejí, jak ničivé jsou i jak se od nich můžeme osvobodit. Citlivě zapojují i svůj křesťanský pohled. Dílo určené především rodinným a manželským psychoterapeutům a psychologům budou číst s užitkem ti, kdo sami trpí závislostí, ti, kdo chtějí porozumět chování svých blízkých a pomoci jim k plnohodnotnému životu, a pracovníci pomáhajících profesí.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Brož., 130x190 mm, 336 stran, 379 Kč

SV. OTEC PIO

365 DNÍ S OTCEM PIEM •
Z DUCHOVNÍ KORESPONDENCE
Editor svazku a autor předmluvy *Gianluigi Pasquale* • Z italských přeložil *Ctirad Václav Pospíšil* • Odpovědný redaktor *Pavel Mareš*

Výbor z duchovní korespondence sv. Pia z Pietrelciny je cennou sbírkou duchovních inspi-

rací i poučení praktického rázu. Učíme se zde hlouběji prožívat víru v Boha, mít opravdovou naději v náročných životních etapách, milovat bližního a upřímně mu odpouštět. Kapucínský světec nás vybízí, abychom se vydali na cestu s Ježíšem, a ukazuje pevné body, na kterých stojí autentická křesťanská existence. Z jeho dopisů je patrné, jak naplněný byl jeho život v Boží přítomnosti a jak ohleduplně se věnoval těm, kdo se svěřili jeho duchovnímu vedení.

Karmelitánské nakladatelství • Druhé vydání
Váz., 120x180 mm, 536 stran, 499 Kč

PRO DĚTI

ZDRÁVAS, MARIA

Bruno Ferrero • Z italských přeložil *Jan Lachman* • Ilustrace *Juraj Martiška*
Odpovědný redaktor *Pavel Mareš*

Knížka nabízí text modlitby *Zdrávas, Maria* s krátkými příběhy, které dětem přiblíží jak obsah této krásné modlitby, tak i láskyplnou přítomnost Panny Marie v našich životech. Titul je vhodný pro děti předškolního a mladšího školního věku, ale třeba také jako odlehčené čtení pro májové pobožnosti.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 195x155 mm, křídový papír, 48 stran, 199 Kč

OTČE NÁŠ • MODLITBA, KTEROU NÁM DAROVAL JEŽÍŠ

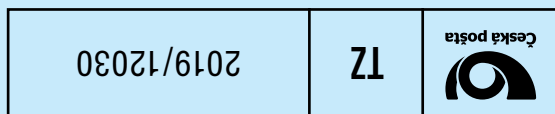
Bruno Ferrero • Z italských přeložila *Lada Marešová* • Ilustrace *Juraj Martiška*
Odpovědný redaktor *Pavel Mareš*

Knížka nabízí text modlitby *Otče náš* a několik krátkých příběhů se zamyslením, které dětem pomohou této modlitbě lépe porozumět.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 195x155 mm, křídový papír, 32 stran, 189 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertní týdeník Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.